

Una carta certificada

Dll, 13/05/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

L'altre dia estava jo plàcidament assegut en un banc de la Rambla de Viladecans mirant la gent que passava quan se'm va acostar un home gran, amb barba blanca, inequívocament marroquí, que duia una carta a les mans que devia haver anat a recollir a l'oficina de Correus que hi ha allà a prop.

L'home em va allargar la carta i em va demanar, en un castellà precari, si podia explicar-li el que la carta deia. Era una carta certificada de la Generalitat. L'hi vaig agafar i vaig veure que era una resolució plena de termes jurídics i de referències a lleis i reglaments que resultava difícilment comprensible i que estava escrita només en català, com s'acostuma a fer en les comunicacions de la Generalitat.

Em vaig llegir atentament la carta, i vaig aconseguir entendre que li denegaven a l'home aquell no sé quina paga perquè faltava un document, que no es deia quin era sinó que només se'n donava la referència numèrica. L'hi vaig dir, i l'home em va donar les gràcies i se'n va anar. No sé si resignat davant la fatalitat o perquè sabia a qui havia d'anar per assessorar-se. Espero que fos això segon.

Em vaig quedar pensant. I vaig concloure que a propòsit dels polítics i dels tècnics de la Generalitat de Catalunya es pot dir, utilitzant un llenguatge clàssic cristià, que els falten moltes dosis de caritat i de misericòrdia. Suposo que a les altres administracions també, però en aquest cas es tractava de la Generalitat.

Aquell home era, evidentment, una persona vulnerable, com tantes altres n'hi ha a Viladecans, la majoria de les quals són de procedència estrangera vinguts en les darreres dècades o de procedència d'altres llocs d'Espanya vinguts en les dècades anteriors. I a aquesta gent, amb comunicacions així, se'ls fa la vida més dura i difícil, i se'ls deixa més desemparats. Per dos motius.

El primer, per la incomprendibilitat d'una comunicació com aquesta que em va tocar desxifrar. A les persones vulnerables se'ls han de facilitar les coses. Una administració que vulgui atendre als seus ciutadans i ciutadanes no es pot permetre enviar-los comunicacions incomprensibles. Jo, llegint la carta, vaig pensar si els qui la van enviar no es van adonar que allò era impossible d'entendre pel seu destinatari, i que amb actuacions així contribueixen a fer créixer l'angoixa de gent que prou angoixes porta ja a sobre. Però, de veritat, ¿no veuen que no hi ha dret a fer això? Crec que no costaria gens iniciar la comunicació dient de manera clara de què va la cosa, i explicant al destinatari què ha de fer i on ha d'anar per resoldre aquell problema. I després, si per exigències jurídiques cal posar tota aquella parafernàlia de lleis i reglaments es fa, però abans el destinatari haurà entès de què va allò que se li comunica. ¿Tan difícil seria?

I el segon, pel fet que la comunicació estigués només en català. Segurament que el meu marroquí tampoc no deu saber llegir el castellà, però molta de la gent receptora de comunicacions d'aquestes té el castellà com a llengua pròpia, i si rebien les comunicacions també en castellà se'ls faria la vida força més fàcil. A Catalunya tenim dues llengües pròpies majoritàries, el català i el castellà. Ja sé que l'Estatut diu que la llengua pròpia de Catalunya és el català, però això no és així. El català, si de cas, és la llengua autòctona, i una llengua que mereix protecció

perquè té menys recursos en un món globalitzat. Però a Catalunya hi ha dues llengües pròpies de la població, i aquesta població té tot el dret a rebre les comunicacions de la Generalitat en les dues llengües. No fer-ho és maltractar la gent, i sobretot la gent més vulnerable.

Crec que tant per part dels cristians com per part dels grups socials i polítics que volen treballar pel bé de la gent més feble, seria molt convenient iniciar una campanya per reclamar que se solventin aquests dos punts.